

We hebben in dit land te maken met politici die bang zijn om de boeren boos te maken

Column, Aisha Dutrieux

Wie wil weten hoe het eraan toegaat in de bio-industrie, moet Onder de beesten van Roel Binnendijk en Jeroen Siebelink lezen. Binnendijk werkte drie jaar undercover in stallen, op veetransporten en in een slachthuis en stuitte overal op wantrouwen en geheimzinnigheid. Arbeidscontracten met geheimhoudingsclausules en bepalingen over boetes van duizenden euro's voor het maken van beeldmateriaal. Dat is ook niet vreemd: er valt nogal wat te verbergen.

In het boek wordt beschreven hoe door zogenaamde vangploegen kippen door de lucht worden geschopt en jonge eendjes als een tennisbal worden overgegooid. Dit is door Binnendijk deels op camerabeelden vastgelegd, ontkennen was dus onmogelijk. Vanuit de industrie kwam dan ook al snel de reactie dat het incidenten betrof, zeldzame zelfs. De industrie herkent zich hier absoluut niet in. Hoe groot is de kans dat één persoon op al die verschillende plekken telkens zeldzame incidenten meemaakt?

Maar wat me nog meer dan de zogenaamde incidenten schokt, is de staande praktijk die in het boek wordt beschreven. De wettelijk toegestane dan wel alom gedoogde praktijk. Leghennen die in kooien worden gehouden, een vloer van gaas, een zitstok en een nestkastje. Hoe deze hennen in anderhalf jaar tijd elk drie- tot vijfhonderd eieren leggen op de transportband die langs de kooien loopt, waarna hun uitgemergelde lijven worden afgevoerd, op transport gezet, om te worden geslacht. Dit afvoeren gebeurt door ze bij de poten te pakken, ondersteboven, en in een krat te proppen. In het donker, zodat er geen paniek uitbreekt. Soms breken de poten, soms een vleugel. 2 procent vangletsel is toegestaan.

Raamloze loodsen. De lucht bedompt, de doordringende geur van ammoniak, fijnstof. Moedervarkens gevangen in metalen constructies, niet meer dan centimeters bewegingsruimte terwijl om hen heen pasgeboren biggetjes krioelen, op zoek naar een vrije speen. Om de hoek van de deur emmers vol dode biggetjes. Hun nog levende broertjes en zusjes krijsen tijdens het onverdoofd afbranden of afknippen van staarten, het onverdoofd met een slijptol afslijpen van hoektanden. Soms voor de ogen van hun machteloze moeders. Dan worden de biggetjes afgevoerd, stroomschokken voor degene die niet doorlopen. Tussen staldeur en vrachtwagen zien ze voor het eerst - eventjes - zonlicht. De wagen wordt afgesloten. De moeders opnieuw geïnsemineerd.

Koeien en kalfjes worden door de kop geschoten met behulp van een schietmasker, varkens onder stroom gezet of vergast. Vervolgens aan haken gehangen, de slagaders doorgesneden. Als ze niet willen meewerken aan hun eigen dodenmars, worden ze voortgedreven, geslagen met peddels of geprikt

met tasers. Buiten het zicht van de camera's uiteraard. Buiten het zicht van de artsen van de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit.

Indien de Wet dieren zou zijn ingevoerd, zoals staatsrechtelijk gezien juist zou zijn, inclusief het door de Tweede en de Eerste Kamer goedgekeurde amendement van het PvdD- Kamerlid Leonie Vestering, dan zou dit allemaal nu niet meer zijn toegestaan. Dan zouden dieren geen pijn meer hoeven te lijden omdat dit voor de boer handiger of goedkoper is. Maar ja, we hebben in dit land te maken met politici die bang zijn boeren boos te maken.

Vorige week stapte boerenbelangenorganisatie LTO Nederland uit de onderhandelingen over een Landbouwakkoord. Voor de (vertegenwoordigers van de) boeren zijn zaken als inkrimping van de veestapel onbespreekbaar. Volgens gegevens van Wakker Dier worden in Nederland per dag 1,75 miljoen dieren gedood: zo'n duizend per minuut. Dit na een veelal kort en dieronwaardig leven.

De boerenbelangenorganisaties willen ons wijsmaken dat dit noodzakelijk is voor onze voedselvoorziening. Dat is natuurlijk onzin, we eten per dag 1,8 miljoen kilo vlees in Nederland, oftewel zo'n 660 duizend dieren. Dit is beslist te veel, maar het zijn er geen 1,75 miljoen. We hoeven vanuit Nederland niet de hele wereld te voeden, maar daar gaat het de veehouders ook niet om. Meer vee houden levert meer op, zo simpel is het.

Terug naar het boek en naar alle kritiek die je hierop kunt verwachten, nu het uit verdachte hoek komt: die van de dierenrechtenactivisten. Al op de eerste pagina's wordt hierop geanticipeerd, met een quote van Yuval Noah Harari: 'Als we ook maar een tiende geloven van wat dierenrechtenactivisten beweren, dan zou de moderne industriële landbouw weleens de grootste misdaad uit de geschiedenis kunnen zijn. '

Maar goed, wie wil dit alles weten?

Aisha Dutrieux is oud-rechter en schrijver. Ze vervangt Elma Drayer, die op vakantie is.

Wat betekent dierenliefde voor de boeren?

Brief van de dag

De column van Aisha Dutrieux (O&D, 30/6) toont weer de misselijkmakende manier waarop met productiedieren wordt omgegaan.

Terwijl de boeren en Caroline van der Plas niet moe worden om ons uit te leggen hoeveel boeren van hun dieren houden en zelfs een reclamefilmpje op televisie laten zien hoe de koeien kunnen eten wanneer ze willen, chillen wanneer ze willen enzovoort, verbaas ik me over één ding: waar zijn de boeren die met hun trekkers de poorten van de slachterijen blokkeren?

Waar zijn de boeren die met fakkels voor de woningen van de directeuren van die slachterijen verhaal gaan halen over de manier waarop er met de door hen zo geliefde dieren wordt omgegaan? Waar zijn de telefoonnummers van de

werknemers van de slachterijen gepubliceerd? Of is de geëtaleerde dierenliefde van de boeren toch vooral een praatje voor de bühne, en komen ze alleen in actie als hun verdienmodel wordt bedreigd?

Mieke van Gerven, Amstelveen

Over 160 jaar

De terechte enorme hoeveelheid informatie over ons slavernijverleden roept bij mij de vraag op: zullen mijn achterkleinkinderen over 160 jaar met dezelfde afschuw de verhalen over onze omgang met dieren in deze tijd lezen? Zullen ze dan net zo verontwaardigd zijn over de grote zak geld die uitgekeerd werd aan de slavenhouders als tegemoetkoming voor het verlies, zoals dat nu bij de boeren staat te gebeuren? Of is dat te cynisch?

Lia de Kok, Breukelen